

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'acompanyament al servei de l'evangelització

La vida humana, com hem comentat en altres ocasions, és un pelegrinatge que comença en el moment del naixement i dura fins a la mort. És important acompanyar les persones tot al llarg d'aquest camí, tal com ho estem considerant aquestes setmanes. Aquest acompanyament no és quelcom intimista i tancat, sinó que és obert, compartit, i al servei de l'evangelització. El Papa Francesc assenyala que «l'autèntic acompanyament espiritual sempre s'inicia i es porta endavant en l'àmbit del servei a la missió evangelitzadora» (EG 173), i posa com a exemple la relació de l'apòstol sant Pau amb Timoteu i Titus com a model d'aquest acompanyament i formació enmig de l'acció apostòlica.

Primer de tot, Pau va fer l'experiència de ser acompanyat. Després de l'encontre amb Crist, en el camí de Damasc es trobà amb Ananies que havia estat enviat pel Senyor a la casa on Pau estava hostatjat. Llegim en els Fets del Apòstols que «entrà a la casa, li imposà les mans i li digué: "Saule, germà meu, Jesús, el Senyor, el qui se't va aparèixer pel camí m'envia perquè recobris la vista i quedis ple de l'Esperit Sant". A l'instant li caigueren dels ulls com uns tels i recobrà la vista. Llavors mateix es feu batejar» (Fets 9,17-18). Ananies l'ajuda a recuperar la vista material i també l'espiritual. L'acull fraternalment, l'ajuda a interpretar la profunda experiència que ha viscut i a prendre consciència de la missió per a la que ha estat elegit pel Senyor.

D'aquesta manera Pau es va convertir en mestre i guia per a d'altres, i va acompanyar

nyar persones i comunitats. A Timoteu i a Titus els dona criteris per a la vida personal i per a l'acció pastoral. A Timoteu el va incorporar com a col·laborador en el seu segon viatge missioner després d'haver-lo conegut a Listra. Li confia diferents missions i li donà tota la seva confiança. No és difícil d'imaginar els diàlegs profunds i les consultes fins al detall d'àmbit personal i també les relacionades amb l'activitat apostòlica. D'aquesta manera Timoteu va creixent com a persona, com a creient i com evangelitzador, desenvolupant totes les gràcies i dons que el Senyor li ha concedit, amb el guiatge incomparable de Pau.

La relació que Pau exerceix envers els deixebles i les comunitats podem dir que és de paternitat, i està íntimament vinculada a la transmissió de l'Evangelí. S'adreça amb aquestes paraules a la comunitat de Corint: «Sou els meus fills estimats; en la vostra vida de cristians podríeu tenir tutors a milers, però no teniu molts pares; soc jo qui, en anunciar-vos l'Evangelí, us vaig engen-

drar en Jesucrist» (1Cor 4,14-15). En un sentit semblant escriu a la comunitat de Tessalònica: «Com a apòstols de Crist us hauríem pogut fer sentir el pes de la nostra missió, però entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills. Així, amb el desig de guanyar-vos, no solament us volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us vau fer estimar» (1Te 2,7-8).

Podem afirmar que l'acompanyament respon a la doble vocació que es rep en el baptisme: la crida a la santedat i a l'apostolat. Es du a terme en el context de la missió evangelitzadora i al servei de l'evangelització. La seva finalitat és propiciar el creixement en la fe, el desenvolupament espiritual, la santificació personal, per a arribar «a la talla de la plenitud del Crist» (Ef 4,13). En segon lloc, també té com a objectiu la immersió en la dimensió eclesial i comunitària de la fe, i en la projecció apostòlica i la seva dimensió evangelitzadora.

L'acompanyant principal en aquest procés és l'Esperit Sant. Nosaltres som petits col·laboradors, i hem de ser-ne molt conscients, per a exercir aquest servei amb humilitat i prudència, evitant les dependències emocionals i les admiracions personals; sense crear microclimes intimistes o endogàmics; fent com Ananies que intervé en allò que li correspon i quan correspon, i després es retira discretament. Tal com ho insisteix el Papa Francesc, essent deixebles missioners que acompanyen els deixebles missioners.

ENTREVISTA

Acollir per ajudar

ÀLEX PUJOL

Cuina Justa és l'empresa d'economia social de la Fundació Cassià Just, que genera oportunitats de feina per a les persones amb més fragilitats, tant mental com en risc d'exclusió social. Els seus treballadors elaboren productes i serveis exclusivament en el sector de l'alimentació, per a escoles i per al turisme, que arran de la Covid-19 han vist aturada la producció en un 95%. L'Àlex Pujol n'és el director general (www.cuinajusta.com).

Per què et vas sentir atret per aquest projecte?

L'economia social se sustenta en dues premisses: el compliment d'una missió de responsabilitat social i la sostenibilitat econòmica del propi programa. És transcendent mantenir viu el suport als projectes de feina per a persones excloses del mercat laboral perquè els valida com a persones no dependents. Col·laborar en un programa d'economia social és el millor gest per generar un futur digne i sostenible a aquestes persones.

Per què ets feliç fent la feina que fas?

El gest d'ajudar els altres té dues significacions: la primera, dirigida a donar suport, precisament, a aquelles persones que ho necessiten, que en molts casos és simplement que els hi manquen les oportunitats; la segona, dirigida a un mateix, ja que valida la teva creença i et dona el convenciment respecte a la responsabilitat social que estàs compartint.

Quin record teniu del P. Cassià M. Just?

La Fundació Cassià Just es va iniciar al Baix Llobregat, on el P. Cassià hi tenia moltes trobades amb col·lectius desfavorits. Se li va demanar que ens ajudés a impulsar un programa d'ocupació per a col·lectius amb fragilitats mentals i ens va fer costat des del primer moment. D'ell vàrem fer nostra la seva premissa «acolliu tothom», i és per això que als treballadors només els fem una pregunta: «Vols treballar?»

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Fem silenci i a pregar!

Som al bell mig d'agost i, com fan algunes tardes, han decidit anar a berenar a una font propera, al costat d'una ermita dedicada a la Mare de Déu. Avui hi van amb més motiu, perquè d'ahir va ser la seva festa, també la de moltes ermites i santuaris, la Mare de Déu d'agost. Són dos matrimonis, les mares són germanes i els seus fills —que en sumen set—, tenen entre sis i dotze anys. També els acompanya l'àvia. Arribats a l'ermita, hi entren.

Una de les mares comenta a la seva germana: «Recordes quan el pare ens hi portava?». «Sí que ho recordo», respon la germana, i afegeix: «L'interior estava en la penombra. Tu, jo, i el nostre germà ens assèiem al primer rengle. El pare, la mare i l'àvia al segon. Fèiem un moment de silenci. A mi m'agradava aquell moment, sentia la frescor de l'ambient, fora hi feia molta calor, i sentia pau. Ara ho explicaria dient que em recollia en el silenci i em retrobava». Un dels nens intervé i pregunta: «Què fèieu, després del silenci?». «Resàvem el pare nostre. L'avi ens deia que l'havíem de resar a Déu Nostre Senyor, i també tres avemaries perquè érem a la

casa de Maria, la Mare de Déu». «De fet», afegeix l'altra mare, «totes dues sempre hem resat, cada vespre, aquestes tres avemaries seguint l'ensenyament de l'avi i us ho hem ensenyat a fer a vosaltres». L'àvia intervé per dir amb certa nostàlgia: «L'avi i jo les resàvem, des que ens vàrem casar, abans d'anar a dormir». El net, una mica impacient, proposà: «Va! Fem silenci i a pregar!»

És bo treballar l'experiència religiosa, fer progressar en el coneixement del Crist, també des d'aquests llocs, ermites i santuaris, dedicats sovint a Maria, que la religiositat popular ha bastit en tants indrets, la majoria de vegades bells indrets que també ens apropen a la natura, creació de Déu. Gaudir-los ens dona raons per viure amb joia i esperança. El seu silenci i les seves festes tradicionals són ocasió per apropar-nos al misteri de Crist, per apropar-nos a Ell des de la pregària senzilla, pregària que arrela, pregària que acompanya la vida. I més si és apresa de llavis de persones estimades com els pares i els avis. «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel, santifica el teu nom» (Mt 6,9). «Va! Fem silenci i a pregar!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ser mendigo de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En diversas ocasiones y de diversos modos, el Papa retoma la expresión de san Agustín, recogida en el *Catecismo de la Iglesia Católica*: «El hombre es un mendigo de Dios.»

Desde inicios de mayo, el Papa ha comenzado un nuevo ciclo de catequesis sobre la oración. En la primera de las audiencias con este tema, siguió la historia del ciego Bartimeo, personaje del Evangelio (cf. Mc 10,46-52 y par.) del que Francisco, con sencillez, declaraba: «os lo confieso, para mí el más simpático de todos.»

El Papa destaca unas actitudes en la oración:

Desear ver a Dios, sentir su presencia cercana y dirigirnos a Él con todas nuestras posibilidades y con el reconocimiento humilde de que sin Él no podemos nada. Con la confianza

de que «el Espíritu viene en ayuda de nuestra debilidad, porque nosotros no sabemos pedir lo que nos conviene, pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables» (Rom 8,26-27).

Perseverantes, llamemos «a la puerta del corazón de Dios», aunque a nuestro alrededor sucedan cosas o aparezcan los que presenten cualquier argumento en contra. Intensamente, ¡Jesús, ten compasión de mí!

La plegaria toca «el corazón de Dios». Como Bartimeo, presentemos nuestras necesidades y las de nuestros hermanos.

Rogamos a María que nos ayude a reconocernos mendigos ante el Señor que se nos acerca en el camino de nuestra vida. ¡Seamos testigos del gran amor que Dios nos tiene!

Lectures de la missa diària i santoral

17. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)

[Ez 24,15-24 / Sl: Dt 32,18-19,20,21 / Mt 19,16-22]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Dimarts [Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32 / Mt 19,23-30]

Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

19. ■ Dimecres [Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16]

Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. ■ Dijous [Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14]

Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Clara-vall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge); beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII).

21. ■ Divendres [Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22,34-40]

Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximia, mrs., patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda mr.

22. ■ Dissabte [Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12]

Mare de Déu, Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ † Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.)

[Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Mare de Déu de la Font de la Salut; santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meua aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració».

Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres dissenys, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que soc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, ¿què no vindrà quan ells s'incorporin? ¿No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada».

Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar».

Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel».

Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me».

Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells».

Ella li contesta: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos».

Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols».

I a l'instant es posà bona la seva filla.

Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor:

«Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos».

Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos:

A vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo».

Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando».

Él les contestó: «Solo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel».

Ella se acercó y se postró ante él diciendo: «Señor, ayúdame».

Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos».

Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos».

Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas».

En aquel momento quedó curada su hija.

«Dona, quina fe que tens!»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Ens sorprèn la reacció de Jesús enfront de la súplia de la dona i dels deixebles. Jesús es troba fora dels límits de l'antic Israel, en territori de Tir i Sidó, a la costa sud de l'actual Líban. Allà, la gent són de llengua i cultura hel·lenística, és a dir, viuen segons la religiositat grecoromana de l'època.

Jesús ha guarit les persones que se li han acostat suplicant-li compassió i misericòrdia. Per això els deixebles, de manera coherent, li demanen al Mestre que atengui la pobra dona, que els segueix cridant la seva desesperació.

Jesús, d'entrada, no respon, perquè no se sent enviat als no jueus. Jesús no entén la seva missió fora de les poblacions d'Israel: «En veritat us dic que no acabareu de recórrer totes les poblacions d'Israel abans que vingui el Fill de l'home» (Mt 10,23). De fet, els textos del Nou Testament ens presenten la missió dels primers cristians fora de les fronteres d'Israel, només en un segon moment, i sempre després de Pentecosta, per inspiració de l'Esperit Sant.

La dona, en la seva angoixa de mare, es mostra perseverant i fins i tot enginyosa, en respondre a Jesús mitjançant una comparació; de la mateixa manera que Jesús fa altres vegades amb els fariseus: «També els gossos es mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos».

Davant d'aquesta resposta, Jesús sap reconèixer la gran fe que mou a la dona: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols». I al moment es posà bona la seva filla. I és que la fe no coneix fronteres de raça o de cultura, ni tampoc de religió.

El missatge de Jesús no es tanca a les fronteres del món ja conegut, sinó que conté un dinamisme que invita a anar vers al que és universal. Aquest dinamisme es revelarà plenament després de Pentecosta, però en la vida pública de Jesús ja hi apareix en germen.

Tothom és destinatari del missatge de salvació de Déu, n'hi ha prou que, com la dona cananea, mostrin la seva necessitat i la seva disposició a acollir Jesús per la fe. Aquest és el principi fonamental que guia l'acció missionera de les nostres esglésies i de les nostres parròquies. També nosaltres sabem reconèixer la fe, ni que sigui encara germinal, en les persones que ens envolten.

VIDA DIOCESANA PLA PASTORAL DIOCESÀ 2018-2023

Agenda

Vot de poble de la ciutat de Terrassa a sant Roc. Avui diumenge a les 12 h, a la Catedral, tindrà lloc a la Missa i ofrena del ciri votiu a sant Roc. La ciutat de Terrassa va fer aquest vot davant la pesta bubònica de l'any 1588.

Llibres

Oracions de la tradició litúrgica per als salms, de Josep Torné Cubells. Llibre de 180 pàgs., editat pel CPL, en la col·lecció «CPL Libri», n. 40. En la creació de la litúrgia cristiana, per ajudar a fer la interpretació cristiana dels salms, les diverses famílies litúrgiques compongueren oracions per a cada un d'ells. Són una joia! Tenir a les mans aquestes oracions és tenir un veritable tresor que ha de poder enriquir encara més la nostra pregària amb els salms.

UNA ESSLÉSIA A L'ENCONTRE DE LA PERSONA

2. «Una família en sortida»

El segon bloc del Pla, centrat en la dimensió celebrativa, vol reflexionar en el proper curs sobre la preparació dels sacraments del baptisme i el matrimoni. Un moment evangelitzador important és l'acostament de persones habitualment allunyades i que demanen rebre un sagrament, per exemple els nuvis que volen contreure matrimoni, els pares que porten a batejar un infant o a fer la primera comunió.

Les motivacions que hi ha darrera aquestes peticions són realment molt variades.

Ara bé, ofereixen una possibilitat d'entrar en contacte, d'acostar-se, de dialogar i oferir aleshores una proposta que pugui ajudar a generar un procés de creixement, de recuperar la vivència de la fe. Cal, doncs, estar atents a aquests moments privilegiats i oferir una proposta que pugui ajudar a fer un veritable procés evangelitzador.

Això voldrà dir d'entrada revisar la preparació que actualment s'ofereix a les parròquies per rebre aquests sacraments, una preparació en la que participen un bon nombre de laics al costat dels preveres i diaques. I, a més, repensar

quin oferiment es fa, des de la renovació i actualització de la preparació que ja es fa actualment, i tenint presents les noves experiències i els mètodes de primer anunci que l'Església ofereix: Cursets de Cristiandat, Cursos Alpha, Recesos d'Emaús, etc.

Curset de Cristiandat (2019)

Acció prevista per al curs 2020-2021

En la preparació dels sacraments del baptisme i del matrimoni oferir la possibilitat de participar en les experiències i mètodes de primer anunci.

Responsables: Rectors de parròquies.

Reunió d'Effetà a St. Martí de Cerdanyola del Vallès (2019)

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El acompañamiento al servicio de la evangelización

La vida humana, como hemos repetido en otras ocasiones es una peregrinación que comienza en el momento del nacimiento y dura hasta la muerte. Es importante acompañar a las personas a lo largo de este camino, tal como vamos considerando en estas semanas. Ese acompañamiento no es algo intimista y cerrado, sino abierto, compartido, y al servicio de la evangelización. Señala el Papa Francisco que «el auténtico acompañamiento espiritual siempre se inicia y se lleva adelante en el ámbito del servicio a la misión evangelizadora» (EG 173), y pone como ejemplo la relación de Pablo con Timoteo y Tito como modelo de este acompañamiento y formación en medio de la acción apostólica.

En primer lugar, Pablo pasará por la experiencia de ser acompañado. Después del encuentro con Cristo, camino de Damasco, se encuentra con Ananías, que ha sido enviado por el Señor a la casa en que Saulo está hospedado. Al entrar —leemos en los Hechos de los Apóstoles— «le impuso las manos y le dijo: «Hermano Saulo, el Señor

Jesús, que se te apareció cuando venías por el camino, me ha enviado para que recobres la vista y seas lleno de Espíritu Santo». Inmediatamente se le cayeron de los ojos una especie de escamas, y recobró la vista. Se levantó, y fue bautizado» (Hch 9,17-18). Ananías le ayuda a recobrar la vista material y también la espiritual. Lo acoge fraternalmente, le ayuda a interpretar la formidable experiencia que ha vivido y también a tomar conciencia de la misión para la que ha sido elegido por el Señor.

De esta forma Pablo pudo convertirse en maestro y guía para otros, y acompañó personas y comunidades. A Timoteo y a Tito les da criterios para la vida personal y para la acción pastoral. A Timoteo lo incorporó como colaborador en el segundo viaje misionero después de conocerlo en Listra. Le confiará diferentes misiones y le otorgará toda su confianza. No es difícil imaginar los profundos diálogos y las detalladas consultas de ámbito personal y también en relación a la actividad apostólica. De esta manera Timoteo va creciendo

como persona, como creyente y como evangelizador, desplegando todas las gracias y dones que el Señor le ha concedido, con la guía incomparable de Pablo.

La relación que Pablo ejerce con los discípulos y las comunidades podemos decir que es de paternidad, y está íntimamente vinculada a la transmisión del Evangelio. Con estas palabras se dirige a la comunidad de Corinto: «Os quiero como a hijos; ahora que estáis en Cristo tendréis mil tutores, pero padres no tenéis muchos; por medio del Evangelio soy yo quien os ha engendrado para Cristo Jesús» (1Cor 4,14-15). En un sentido parecido escribe a la comunidad de Tesalónica: «Aunque, como apóstoles de Cristo, podíamos haberos hablado con autoridad; por el contrario, nos portamos con delicadeza entre vosotros, como una madre que cuida con cariño de sus hijos. Os queríamos tanto que deseábamos entregaros no sólo el Evangelio de Dios, sino hasta nuestras propias personas, porque os habíais ganado nuestro amor» (1Ts 2,7-8).

Podemos afirmar que el acompañamiento responde a la doble vo-

cación que se recibe en el bautismo: la llamada a la santidad y al apostolado. Se realiza en el contexto de la misión evangelizadora y al servicio de la evangelización. Su finalidad es propiciar el crecimiento en la fe, el desarrollo espiritual, la santificación personal, para llegar «a la medida de Cristo en su plenitud» (Ef 4,13). En segundo lugar, tiene también como objetivo una inserción en la dimensión eclesial y comunitaria de la fe, y en la proyección apostólica y su dimensión evangelizadora.

El acompañante principal en este proceso es el Espíritu Santo. Nosotros somos pequeños colaboradores, y hemos de ser muy conscientes de ello, para ejercer este servicio con humildad y prudencia, evitando las dependencias emocionales y las admiraciones personales; sin crear microclimas intimistas o endogámicos; haciendo como Ananías, que interviene en lo que corresponde y cuando corresponde, y después se retira discretamente. Como insiste el Papa Francisco, siendo discípulos misioneros que acompañan a los discípulos misioneros.